

обща да ѝ помогне въ всичко. Райна изведнажъ се развесели и въ очитѣ ѝ загорѣ истинска радостъ. Тя бѣше младо и хубаво момиче. Чистото ѝ, възмургаво лице дишаше прѣснота, голѣмитѣ ѝ черни очи бѣха обкржжени съ гжсти рѣсници. Но тя като че и не подозираше красотата си и не само че не умѣеше да се прѣструва и кокетничи, но и нѣкаква неувѣреностъ имаше въ държането ѝ. Всѣки чуждъ погледъ, спрѣнъ върху нея, караше я да мисли, че или е казала нѣщо неумѣстно и глупаво, или пъкъ нѣкакъвъ недостатъкъ загрозява външността ѝ. Тогава тя навеждаше очи, зачервяше се и поблѣдняваше и отъ това изглеждаше още по-хубава. Малко нѣщо трѣбваше, за да я опечали или зарадва. Готовността на Радуловъ да ѝ помогне въ писмената работа като че прѣмахваше всички прѣчки и изведнажъ приближаваше оня хубавъ животъ, който я очакваше слѣдъ изпита. За него заговори тя, наивно, чистосърдечно. Тя не мислѣла да учителствува повече. Ваканцията щѣла да прѣкара кое въ Варна, кое при свои роднини въ нѣкакво село въ Балкана. Слѣдъ това вече щѣло да доде най-хубавото — щѣше да замине въ София.

— А вие, Радуловъ, какво рѣшихте? — попита тя.
— Ще останете ли пакъ въ Люляково?

Радуловъ не отговори веднага. Колкото и да бѣше тежъкъ живота му прѣзъ годината, нѣщо мило и скъпо оставаше сега въ споменитѣ му. Той бѣше се привързалъ къмъ тия мѣста и на драго сърце би останалъ пакъ тука, ако и Райна додѣше идещата година. Но тя говорѣше за бждещето си съ такава голѣма радостъ и съ такъвъ безсърдеченъ егоизъмъ! Това го обиди и огорчи. Той се надѣваше да види повече привързаностъ въ нея, а струваше му се, че тя го напуска равнодушно и хладно.

— Кажете де! Кждѣ ще бждете догодина? — попита пакъ Райна.